

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Karlem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019,
č. j. 154035/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_154035/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 22. 11. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a

potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 10. 2018, č. j. 62200/2018/ODSA/somu, sp. zn. DP-03616/2018. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. b) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se žalobce dopustil tím, že dne 18. 7. 2018, v 18:35 hodin, na pozemní komunikaci v obci Dobruška, v ulici Husova u prodejny COOP, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky P. X, registrační značky X, po předchozím požití návykové látky, neboť byla pomocí přístroje Drugwipe 5S v jeho krevním séru prokázána přítomnost THC v koncentraci 4,6 ng/ml, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se žalobce dopustil tím, že téhož dne a v tentýž čas při řízení téhož vozidla u sebe neměl řidičský průkaz, resp. jej nepředložil při silniční kontrole policejní hlídce, čímž porušil povinnost stanovenou § 6 odst. 7 písm. a) a odst. 8 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedených přestupků byl žalobci uložen podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 10 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců od právní moci rozhodnutí a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 6 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že se přestupků nedopustil a že při zjišťování přestupku pochybili zasahující policisté i správní orgány obou stupňů. Má za to, že i v popisu skutkového děje ve sděleném obvinění a v předložených důkazních materiálech jsou pochybnosti v takovém rozsahu, že mělo být rozhodnuto o jeho nevině. Žalobce tvrdí, že z běžného rozboru krevního séra i následném znaleckém posudku nelze určit míru ovlivnění návykovou látkou v době spáchání deliktu (patrně míněno přestupku, pozn. soudu). Žalobce uvádí, že není vyloučeno, že návykovou látku užil až po zastavení hlídkou a tedy před lékařským vyšetřením a tedy nemusel být pod jejím vlivem při řízení vozidla. Z rozhodnutí také nevyplývá, že žalobce vykazoval jakékoli známky ovlivnění návykovou látkou jako je například rychlá, agresivní jízda. Za nepřezkoumatelné považuje žalobce rozhodnutí (neuvádí však které, pozn. soudu) v otázce míry zavinění, neboť je pouze konstatována nevědomá nedbalost, byť odůvodnění by svědčilo spíše pro nedbalost vědomou.
3. Podle žalobce je nedostatečně odůvodněn i správní trest zákazu činnosti, který není výchovným, ale likvidačním trestem. Pro jeho uložení v takové délce neodpovídá ani způsob spáchání přestupku ani míra zavinění. Obdobně neodpovídá ani správní trest pokuty, který je dle žalobce nelogicky uložen v polovině zákonné sazby. Dále žalobce namítá, že nebyl prokázán materiální znak přestupku a touto otázkou se žalovaný vůbec nezabýval. Ze závěrů znaleckého posudku, který sloužil jako stěžejní důkaz, ani ze závěru žalovaného není jednoznačně prokázáno, že by žalobce řídil pod vlivem návykové látky a zejména, že by jevil známky účinku návykové látky, které popsaly správní orgány. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě úvodem navrhl projednat věc při jednání a vyslechnout žalobce a zasahující policisty prap. K. a prap. M.. Dle žalovaného opatřený znalecký posudek konstatoval v krevním séru odebraném žalobci přítomnost delta-9-tetrahydrocannabinolu (dále jen „THC“) v koncentraci 4,6 ng/ml. Dále ze znaleckého

posudku plyne, že žalobce v době kontroly v 18:40 i v době odběru biologického vzorku v 20:15 byl pod vlivem THC. K negativnímu ovlivnění řidičských schopností dochází již od koncentrace 2 ng/ml. K materiální stránce přestupku žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o tvrzení žalobce o okamžiku požití návykové látky, konstatuje žalovaný, že od zastavení vozidla byl žalobce pod vizuální kontrolou policejní hlídky a žalobce by tedy musel své tvrzení prokázat. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 19. 7. 2018 oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Mladá Boleslav, obvodního oddělení Dobrovice, z něhož vyplývá, že dne 18. 7. 2018 byla provedena kontrola shora specifikovaného motorového vozidla, které řídil žalobce, přičemž provedeným testem Drugwipe 5S bylo u žalobce zjištěno, že řídil pod vlivem omamných a psychotropních látek, konkrétně byl test pozitivní na látku Cannabis. Součástí oznámení tvoří úřední záznam o podání vysvětlení, další úřední záznam policejní hlídky, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky, protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění jinou návykovou látkou a černobílá fotografie testu Drugwipe 5S. Z úředního záznamu o podání vysvětlení se podává, že žalobce v onen den kolem 18:30 jel sám z obce Nepřevázka do obce Dobrovice svým vozidlem, kde jej na ulici Husova zastavila policejní hlídka a prováděla kontrolu. Žalobce uvedl, že na výzvu se podrobil dechové zkoušce a zkoušce testem Drugwipe, který byl pozitivní na látku Cannabis. Žalobce uvedl, že naposledy kouřil marihuanu asi před týdnem, konkrétně ve čtvrtek s tím, že nepředpokládal, že by ještě mohl být pod jejím vlivem. Dále uvedl, že se cítí v pořádku, řidičský průkaz zapomněl doma.
6. Žalobce souhlasil s provedením lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu, kterému se podrobil v Oblastní nemocnici Mladá Boleslav. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 19. 7. 2018 ustanovil znalce v oboru zdravotnictví Ing. J. H. a uložil mu, aby zjistil přítomnost návykové látky, její druh a množství v krvi žalobce, dále aby podle druhu a množství uvedl, zda žalobce byl či nebyl ve stavu vylučujícím způsobilost, uvedl, zda se jednalo o aktivní či neaktivní látky, a případně uvedl další relevantní okolnosti. Ve znaleckém posudku ze dne 1. 8. 2018 je uvedeno, že předložený vzorek krve odebraný dne 18. 7. 2018 v 20:15 hodin se nacházel v dobrém stavu. Následně je popsáno, jakým způsobem a za použití jakých metod byl vzorek laboratorně vyšetřován a znalecky zkoumán. O aplikaci produktu z rostliny Cannabis sativa u žalobce svědčí nález původní formy THC v koncentraci 4,6 ng/ml, jakož i přítomnost hlavního metabolitu, kterým je carboxy-delta-9-tetrahydrocannabinol, ve vzorku krevního séra. Znalec uzavřel, že zjištěná koncentrace THC ve vzorku krevního séra znamená, že v době odběru krve i v době kontroly policejní hlídkou byly řidičské schopnosti žalobce negativně ovlivněny, nelze však prokázat, že by se nacházel ve stavu, který by způsobilost k řízení vozidla vylučoval.
7. Přestupkové řízení bylo se žalobcem zahájeno oznámením, které mu bylo doručeno dne 3. 9. 2018. Současně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 17. 9. 2018,

z něhož se pro dočasnou pracovní neschopnost omluvil. Ani k dalšímu jednání nařízenému na den 22. 10. 2018 se žalobce, tentokrát bez omluvy, nedostavil a bylo tak konáno v jeho nepřítomnosti. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. Po jeho vypravení bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno převzetí zastoupení žalobce zástupcem, který jej zastupuje i v řízení před soudem, a omluva z ústního jednání. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal formální vady rozhodnutí, skutečnost, že spáchání přestupku mu nebylo nadevší pochybnost prokázáno, že nebyla dostatečně odůvodněna míra zavinění, což způsobuje i nepřezkoumatelnost, že správní tresty jsou nepřiměřeně přísné, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, že nebyly zohledněny polehčující okolnosti, neboť k žádnému škodlivému následku nedošlo.

8. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění mj. uvedl, že žalobci bylo spolehlivě prokázáno, že se přestupků dopustil a ztotožnil se i s uloženými správními tresty. Skutková zjištění měl žalovaný za prokázaná především obsahem a závěry znaleckého posudku Ing. Holoubka. Míru ovlivnění žalobce THC posoudil žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně v souladu s nařízením vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou. Výrok rozhodnutí dle žalovaného splňuje veškeré stanovené obsahové a formální náležitosti, je srozumitelný a přezkoumatelný. Pochybnosti žalovaný neměl ani o osobě, která se přestupku dopustila, resp. o tom, že to byl právě žalobce. K otázce zavinění žalovaný poznamenal, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění je povinen znát povinnosti plynoucí z pravidel silničního provozu a měl tedy vědět, že pokud užil návykovou látku, nemůže řídit vozidlo, pokud je stále pod jejím vlivem. V této otázce vyšel i z podání vysvětlení policejní hlídce před zahájením přestupkového řízení. Žalovaný vyhodnotil zavinění žalobce ve formě nevědomé nedbalosti, což k naplnění jednoho ze znaků skutkové podstaty přestupku postačuje.
9. Uložená výše správních trestů byla dle žalovaného přezkoumatelná, správní orgán I. stupně uvedl okolnosti, které při stanovení jejich výše hodnotil. Při stanovení maximální výměry správního trestu zákazu činnosti bylo přihlédnuto k tomu, že se žalobce porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 2 písm. b) zákona silničním provozu dopustil již v roce 2015. Materiální znak přestupku považoval žalovaný za naplněný, neboť k tomu dochází již při typovém naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce k výzvě soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil a jeho souhlas se presumuje. Žalovaný původně žádal naříditi k projednání věci jednání. Následně k výzvě soudu sdělil, že případné nařízení jednání ponechává na úvaze soudu. Soud má skutkový stav za dostatečně zjištěný a prokázaný obsahem správního spisu a je tudíž nadbytečné

provádět žalovaným navržený účastnický výslech žalobce a výsledky zasahujících policistů.

Posouzení žalobních bodů

12. Před samotným posouzením žalobních bodů soud předesílá, že byť žalobce brojí proti celému napadenému rozhodnutí, kterým byl uznán vinným ze dvou přestupků, konkrétní žalobní námitky vznášejí toliko ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Tomu je přizpůsoben rozsah i obsah soudního přezkumu. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné považuje žalobce rozhodnutí, aniž by uvedl které, v otázce míry zavinění, neboť je pouze konstatována nevědomá nedbalost, byť odůvodnění by svědčilo spíše pro nedbalost vědomou. K tomu soud uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti.
13. Soud předesílá, že obdobně zdůvodněnou námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí vznesl žalobce již v odvolání a žalovaný na ni v odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru soudu dostatečně reagoval. Ze správních rozhodnutí obou stupňů je bez jakýchkoli pochybností patrné, že v žalobcově jednání spatřovaly nedbalost. Jakkoli lze přisvědčit žalobci, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není zřejmá jednoznačná myšlenková linie směřující buď k nedbalosti vědomé či nevědomé, je z něj patrné, že se správní orgán I. stupně ustálil na nedbalosti nevědomé, tedy nejnižší požadované formě složky vůle ve vztahu ke znakům skutkové podstaty přestupků. Nelze mu tak vytýkat případnou nedostatečnost úvah směřujících k nedbalosti vědomé. Judikatura Nejvyššího správního soudu již dospěla k závěru, že rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016- 37, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016- 46).
14. Nadto, žalovaný tuto otázku k odvolací námitce žalobce vyjasnil, když uvedl, že: „[v] daném případě tak má odvolací správní orgán za to, že odvolatel jednal v nedbalosti nevědomé, když nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (k ohrožení zájmu dochází již samotným porušením povinností a pravidel silničního provozu stanovených zákonem č. 361/2000 Sb.), ač to vzhledem k okolnostem (věděl, že týden před řízením vozidla požil Marihuanu) a svým osobním poměrům (držitel řidičského oprávnění) vědět měl a mohl. Ve zde posuzovaném případě tak má odvolací správní orgán za prokázané, že odvolatel naplnil subjektivní (zavinění) stránku daného přestupku, a to minimálně ve formě nevědomé nedbalosti, což k naplnění tohoto znaku daného přestupku postačuje (...).“ Podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008- 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné a soud je může přezkoumat v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán.

15. V dalším žalobním bodu žalobce namítá, že otázka jeho odpovědnosti za přestupek nebyla postavena v řízení najisto, neboť není vyloučeno, že návykovou látku užil v době mezi zastavením policejní hlídkou a lékařským vyšetřením. Soud předesílá, že nic takového žalobce netvrdil ani v prvostupňovém řízení ani v podaném odvolání. V odvolání uplatnil pouze obecnou výhradu, že „[e]xistuje-li ne zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (...)“. Žalovaný se tak ani nemohl k této žalobcově hypotéze nijak vyjádřit. Soud samozřejmě nezpochybňuje obecné právo žalobce snést v řízení před soudem ve věcech správního trestání i takové námitky skutkové či právní, které přestupce neuváděl v řízení před správními orgány (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS).
16. Současně však podle judikatury také platí, že povinnost správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze chápat tak, že tyto jsou povinny z moci úřední zkoumat všechny myslitelné varianty skutkového děje, což platí tím spíše, pokud žalobce zůstal v tomto směru pasivní a relevantní námitky nevzněl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37). Soud zdůrazňuje, že ani v žalobě netvrdí žalobce jinou myslitelnou a uvěřitelnou verzi skutkového děje, nýbrž staví žalobní námitku na hypotetické konstrukci „co když jsem návykovou látku požil až po vystoupení z vozidla“. Netvrdí, že se to stalo, nýbrž spekulativně poukazuje na to, že se to tak mohlo stát. Z obsahu správního spisu však soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce byl orientačnímu testu podroben bezprostředně poté, co byl policejní hlídkou ve svém vozidle zastaven a že příležitost k tomu, aby se pod vliv návykové látky dostal až poté, myslitelně neexistovala.
17. Jak již soud předeslal, žalobce nepřekládá konkrétní verzi skutkového děje, ale pouze uvádí, že by také bylo možné, že by návykovou látku užil po vystoupení z vozidla. O tom, jak a kdy se to mělo stát, však mlčí. Soud žalobci neuvěřil jednak proto, že jeho námitka není uplatněna v rovině konkrétního a uvěřitelného tvrzení, nýbrž jen v rovině spekulativní a hypotetické, a jednak proto, že z ničeho, co v řízení vyšlo najevo, nelze dovodit reálnost žalobcových tvrzení. Ze správního spisu je dále patrné, že žalobce se ústnímu jednání ve věci fakticky vyhýbal, když se práce neschopným stal vždy ode dne, na který bylo ústní jednání nařízeno. Měl tak dostatek příležitostí, aby správní orgán I. stupně seznámil se svojí verzí toho, jak se věci sebehly a umožnil jim k této skutkové verzi případně provést navržené důkazy. Soud o skutkovém stavu, jak jej zjistily a prokázaly správní orgány, pochybnosti nemá.
18. Soud v této souvislosti považuje za potřebné poukázat rovněž na skutečnost, že naplnění skutkové podstaty přestupku bylo žalobci prokázáno zjištěním shora uvedeného množství THC v krvi, která mu byla odebrána bezprostředně poté, co byl zastaven policejní hlídkou, a dále znaleckým posudkem Ing. H.. Oba tyto důkazy byly v řízení řádně provedeny a žalobce se k nim mohl v průběhu celého řízení vyjádřit. Pokud tedy žalovaný vyšel i z vysvětlení podaného žalobcem policejnímu orgánu, že žalobce návykovou látku užil, nevycházel z něj jako z usvědčujícího důkazu o vině žalobce, nýbrž poukázal na tuto okolnost toliko v rámci vypořádání odvolací námitky zpochybňující otázku zavinění, když uvedl, že žalobce měl a mohl vědět, že může být pod vlivem návykové látky, pokud ji užil. Skutečnosti uvedené v podání vysvětlení před vznesením obvinění z přestupku sami o sobě nemohou být jako důkaz o vině obviněné osoby použity (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018- 34 a ze dne 7. 8. 2019,

č. j. 6 As 115/2019-28). Předmětem dokazování však nebylo, kdy a za jakých okolností žalobce návykovou látku před tím, než usedl za volant vozidla, užil, neboť to není pro naplnění skutkové podstaty posuzovaného přestupku podstatné, nýbrž že byla v jeho krvi zjištěna bezprostředně poté, co řídil motorové vozidlo. Tento žalobní bod není důvodný.

19. Žalobce dále namítá, že z běžného rozboru krevního séra ani ze znaleckého posudku nelze určit míru ovlivnění návykovou látkou v době spáchání přestupku. Soudu není zcela zřejmé, co žalobce touto námitkou zpochybňuje. V přestupkovém řízení byl opatřen znalecký posudek, který správní orgán I. stupně řádně provedl jako důkaz na ústním jednání dne 22. 10. 2018, kterého se žalobce bez omluvy nezúčastnil. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že omluva byla doručena až po vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo jeho vypravení téhož dne (srov. § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Lze důvodně předpokládat, že se tak stalo v úřední době správního orgánu I. stupně, přičemž omluva byla doručena téhož dne až ve 21:40. Tuto okolnost žalobce nijak nezpochybňuje. Znalec došel k jednoznačnému závěru, že se žalobce nenacházel ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorových vozidel, nicméně k negativnímu ovlivnění řidičských schopností došlo. V tomto ohledu správní orgány obou stupňů vycházely ze shora citovaného nařízení vlády č. 41/2014 Sb. K naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) postačí, že fyzická osoba řídí vozidlo po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Není tedy zapotřebí, aby jízda žalobce vykazovala jím uváděné znaky agresivity či rychlosti.
20. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že by správní tresty nebyly dostatečně odůvodněny, resp. že by byly nepřiměřené spáchaným přestupkům. Soud předesílá, že žalobce opět vznáší námitku pouze v obecné rovině a nepřináší konkrétní skutkové či právní důvody, pro které má za to, že jsou správní tresty likvidační či že neodpovídají způsobu spáchání přestupku ani míře zavinění. Na tomto místě soud připomíná žalobci, že kvalita podané žaloby předurčuje i způsob a rozsah vypořádání žalobních námitek (z recentní judikatury srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 8 As 190/2018-53). Soud tedy reaguje v podobně obecné rovině a uvádí, že jak správní orgán I. stupně tak žalovaný objasnily, k jakým okolnostem přihlédly a proč uložily žalobci nejdelší možný trest zákazu činnosti, který bylo možné za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu uložit. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, a to i proto, že žalobci nebyl zákaz činnosti uložen poprvé a správní orgány k této okolnosti přihlédly při hodnocení osoby žalobce, což je bez ohledu na to, kdy byl předchozí přestupek spáchán, možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017- 34, bod 20).
21. Nadto je třeba žalobci rovněž připomenout, že se dopustil dvou přestupků ve vícečinném souběhu a i tuto okolnost bylo relevantní brát v úvahu. Pokud jde o správní trest pokuty, ten byl ukládán v souladu s § 41 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve zvýšené horní sazbě. Za přestupky bylo možné podle pravidel citovaného ustanovení žalobci uložit vedle zákazu činnosti i pokutu od 2500 do 22 500 Kč. Pokuta 10 000 Kč se v tomto rozpětí nachází ve dvou pětinach nejvyšší možné pokuty. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl, že pokuta byla žalobci uložena mírně nad polovinou zákonného rozpětí. Tato nepřesnost však nemá žádný vliv na zákonnost

napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný zmýlil ve prospěch žalobce, když měl za to, že pokuta mu byla uložena z hlediska možného rozpětí vyšší v poměru spodní a horní sazby. Žalobci byla ve skutečnosti naopak uložena pokuta mírně pod polovinou zákonného rozpětí. Soud pak neshledává nic nelogického na tom, že byl uložen nejvyšší možný správní trest zákazu činnosti a správní trest pokuty mírně pod polovinou možného rozpětí, ledaže by za logické žalobce považoval uložení rovněž nejvyššího možného trestu pokuty.

22. Důvodná není ani námitka absence materiálního znaku přestupků, kterých se žalobce dopustil. Předně soud nesdílí názor žalobce, že se touto otázkou správní orgány nezabývaly. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval zejména na páté straně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dále soud poukazuje na to, že obdobnou námitku žalobce vznesl již v odvolání a žalovaný na ni reagoval na sedmé straně napadeného rozhodnutí, přičemž ji neshledal důvodnou. Žalobce argumentačně tuto námitku nikam neposunul a zůstává opět jen na úrovni obecného tvrzení. Soud konstatuje, že přestupkem může být pouze takové protiprávní jednání, které je mj. společensky škodlivé. To ostatně vyplývá i z § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. K otázce, že naplněním formální stránky již zpravidla bývá naplněna zároveň i stránka materiální, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, v němž uvedl, že „[p]odle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“
23. Obdobně v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaném pod č. 2011/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]kolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze [...] vyslovovat žádné paušální závěry [...] Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).“
24. Pro úplnost soud dodává, že závěry Nejvyššího správního soudu neztratily nic na své aktuálnosti tím, že se vztahují ještě k právní úpravě správního trestání za přestupky a správní delikty před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Stávající pojetí materiálně formální definice přestupku totiž navazuje na předchozí rovněž materiálně formální pojetí přestupku dle dřívější právní úpravy obsažené v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Soud tedy shrnuje, že při naplnění formální stránky přestupku bude naplněna i stránka materiální, budou-li v konkrétním případě přítomny okolnosti, které by byly způsobilé výrazně snížit společenskou škodlivost typickou pro daný přestupek (z recentní judikatury srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 313/2019-28). Žalobce

však žádné takové okolnosti neuvádí a ani soud žádné specifické okolnosti, které by byly způsobilé snížit společenskou škodlivost jednání žalobce, neshledal.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

25. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval. Soud k tomu pro úplnost dodává, že i kdyby tak učinil, soud by mu náhradu nákladů nepřiznal, neboť žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

